

Scénář k rozhlasové reportáži

Josef Feik

S Josefem Feikem jsme se setkali v Praze ve Vysočanech, ačkoliv pochází a v současnosti žije v Hořicích v Krkonoších. Tady také prožil své dětství.

„Tvořili jsme dětské zábavy, který jsou pražskéjm dětem asi trochu vzdálený. Všeljaký dětský party. Já jsem byl ze středu města, tak jsme měli trošku jiný zájmy než děti z okraje města, tam jsme za nima chodili, válčili jsme s nima nebo jsme s nima hráli fotbal...kuličky...to ani nevíte, co je.“

Po základní škole studoval střední a vysokou školu.

„Já jsem byl dobrej žák, si myslím. No, samý jedničky jsem míval, i na maturitě nakonec. Po škole jsem chodil na střední všeobecně vzdělávací školu, což je dneska gymnázium, bylo to tříletý, pak jsem udělal přijímačky na Karlovu univerzitu, přírodovědeckou fakultu, obor geografie, neučitelské studium, chtěl jsem se specializovat na historickou geografii.“

Zajímavá byla i plánovaná cesta do Jihoafrické republiky, která ale nevyšla.

„Profesor Kuchař tomu velel a bylo to ve Vídni, bylo nějaký zasedání a já jsem to s ním konzultoval, že to mám takhle udělaný, ale musíme nejdřív na velvyslanectví do Vídně, tak pan profesor se chudák hodil marod a pověřil mě, abych ho tam zastupoval. Takže jsem se tam dostal legálně, do Vídně. No a tam se ukázalo, že to tak úplně není všechno, jak nám to tady naslibovala ta konzulka...že už StB o tom něco věděla...takže to neklaplo. A já jsem se byl podívat v utečeneckým táboře a tam se mi hrubě nelíbilo, tak jsem se vrátil.“

Moc rád nevzpomíná ani na ježdění v tanku, ve kterém musel jezdit jako student přírodovědecké fakulty.

„Kdo to nezažil, tak každěj si myslí, že to je sednout do tanku a jsem pán světa. Není to tak, je to hrozný, smrdí to vevnitř...a když to vystřelí, tak ten kanon sebou šubne dozadu, tak o metr, div to neurazí loket tomu veliteli tanku a vypadne z toho horkej náboj, kterej hrozně smrdí a teď jedete a nevíte kam...“

Po nezdařeném pokusu o emigraci vyhodili Josefa Feika z vysoké školy. Několik let musel pracovat jako dělník, než mohl nastoupit do muzea jako restaurátor. Toto povolání měl velmi rád, ale musel ho opustit.

„Opustil jsem to konzervátorství kvůli penězům, chtěl jsem založit rodinu, chtěli jsme stavět dům, tak jsem se stal expedientem národního podniku Strojbal Hořice.“

A co Josef Feik říká, když je mu nejhůř?

„Já jsem životní optimista, tak vždycky si myslím, že to dobře dopadne všechno.“